

до нѣмай-къдѣ, тя едвамъ сдържа устата си, защото, еднажъ отворени, можеше въ изблика на гиѣва си да каже много нѣщо, още повече сега.

Стечение на черни облаци и екъ отъ далечна буря и грѣмъ.

— Ама той не може да цѣри! се намѣси Бойковски, само и само да прѣдотврати, подобно на грѣмотводъ, належащата грѣмотевица.

— Какъ тѣй? Ами нали е докторъ?

— Докторъ е, наистина, тате, ама не цѣри! Той е отъ...

— Ами, тогава, защо му казвате тѣй? И какви нови доктори има по васъ!.. Какъвъ докторъ е той, когато не знае да каже и най-простия илачъ и да помогне сега на дѣтенцето? Моята бабичка, майка ви, дѣто речено, свѣсѣмъ проста жена, ама пакъ...

Никакъвъ отговоръ. Настана дълго мълчание.

Дѣдо Генко се видѣ засраменъ. Той постѣрча правъ и замисленъ всрѣдъ стаята, машинално погледна еднажъ-дважъ прѣзъ прозореца на двора и продължи:

— А бе, синко, пускай тоя мученикъ, дѣтенцето, навѣнъ, да припка на чистъ въздухъ и на слънце, да се разкърши, да му се разиграе кръвта по дамаритѣ и да му се услади ѣденето! Такова хубаво врѣме е сега!.. Се вжтрѣ, се вжтрѣ — сакалдисва се. Я вижъ на какво е замязало?! Пакъ стига сте го тѣпкали съ шекеръ и съ оново — какъ го викаха? — кафе-ренгията, дѣто мяза на кюспе? — (Старецътъ намекуваше за шоколатото). Коматъ, коматъ!.. Дай му ти нему да муха хлѣбъ, за да върже кокалъ и месо! На село какъ ги гледатъ и какъ сме ги отгледали? Дѣнатъ рѣжения хлѣбъ, понѣкога и папурника, та се кжсатъ! Цѣлъ день, отъ сутра до вечеръ, коматътъ имъ все въ ржцѣ и — пакъ бѣли и червени като панджаръ, като прасенца! По цѣлъ день киснатъ по пжтя, по кжра, изъ рѣката — по джждъ и по вѣтъръ — и пакъ имъ нищо нѣма. Тѣй се изпичатъ и калѣтъ. Пакъ и ти, синко, — много пжти съмъ го разправялъ — се намѣри на лозето. Помня, бѣхме отишли да беремъ ябълкитѣ. Майка ти те обви въ по-